

11 de setembre de 2004

Vull agrair molt cordialment a l'amic Josep Maria Forné el seu parlament en la celebració de la Diada Nacional de Catalunya a Lleida. Josep Maria Forné és, abans que President d'Omnium Cultural a Lleida i director de l'Institut Màrius Torres de la nostra ciutat, professor de batxillerat. En conseqüència, no ens ha de sorprendre que la seva intervenció com a pregoner d'aquesta Diada hagi estat una lliçó. Una lliçó magistral. Una lliçó que, avui, pot impartir-se amb normalitat. Com al seu institut de batxillerat s'explica, també amb normalitat, la historia de Catalunya, la nostra realitat actual i la importància de les nostres institucions d'autogovern.

Vull remarcar aquesta normalitat quotidiana precisament en uns moments en que es planteja la renovació del nostre Estatut d'Autonomia per tal d'aconseguir noves cotes d'autogovern. Després de vint-i-cinc anys de vigència de l'Estatut que es va concebre a Sau; després de vint-i-cinc anys de construcció, dia a dia, pas a pas, de les nostres institucions d'autogovern donant-los-hi contingut i recursos; després de vint-i-cinc anys de normalitat democràtica i autònoma, tot i que amb alguns ensurts; i després d'haver viscut vint-i-cinc anys d'evolució social del nostre país que ha madurat en l'exercici del seu autogovern, **és arribada l'hora d'anar més enllà, és arribada l'hora d'un nou Estatut per a Catalunya.**

Després de tot aquest temps escolat, crec que la societat espanyola també veu amb normalitat la presencia quotidiana de les comunitats autònomes en la vida política de l'estat. El títol vuitè de la Constitució ha passat a ser un aspecte més de l'ordenament polític de l'estat, un cop superades les malfiances que va ocasionar la seva inclusió en la Carta Magna. És més, **la majoria de comunitats autònomes nascudes del mateix títol constitucional però alienes a un passat històric generador de consciència nacional, es troben satisfactòriament integrades**

en el nou estat autonòmic nascut amb la Constitució de 1978. Fins i tot amb el desenvolupament de nous sentiments d'identitat que, com en el cas d'Andalusia, n'han fet una bandera d'autoestima col·lectiva i de progrés de tots els membres de la comunitat.

Fets, tots els esmentats, que no han impedit alguna manifestació extemporània, en oposició frontal a la revisió de l'Estatut de Catalunya i, en el seu cas, d'altres estatuts d'autonomia. Crec sincerament que també aquestes sortides de to formen part de la normalitat democràtica d'un país. I així les hem d'entendre. No hem de caure en el parany de la crispació, vingui aquesta d'on vingui. Per contra, hem d'insistir en el diàleg a la recerca d'un millor enteniment entre els diferents pobles de l'estat. En conseqüència ni hem de fer cas de les desqualificacions que es facin a les propostes de renovacions estatutàries, ni hem de respondre de la mateixa manera a qui ens les han fetes. **En democràcia només han de comptar els arguments i els vots.**

Per aquesta raó hem de saber argumentar, de forma convincent, els objectius que perseguim amb la renovació estatutària. Som europeus i a Europa es promou l'acostament de les institucions a la ciutadania. Per tant, a casa nostra **l'administració de l'estat s'ha de descentralitzar encara més en les seves comunitats autònomes**, apropant més la presa de decisions a la ciutadania. També haurem de parlar d'un finançament suficient. Per tant, **hem de disposar dels ingressos suficients per atendre les despeses originades pel funcionament correcte dels serveis públics.**

Amb uns arguments sòlids, però, no n'hi ha prou. **Ens cal, també, la força de la voluntat popular exercida a través de la seva representació parlamentària. Ens cal la força dels vots.** No cal insistir en la vella dita que la unió fa la força. A Catalunya, en el transcurs dels darrers anys, ens ha mancat la unitat necessària per aconseguir unes negociacions òptimes en els traspassos de

competències i serveis de l'estat, i en la seva valoració, de la qual s'ha derivat un finançament, que com tots sabem, ha resultat insuficient per a cobrir les despeses dels serveis traspassats. Aquesta mancança ha generat un dèficit acumulat molt perjudicial pel que, altrament, hauria estat un desenvolupament satisfactori de Catalunya.

Com a resultat de tot plegat, Catalunya ha anat perdent pes específic en el conjunt de l'estat, com posen de manifest els nombrosos tocs d'alarma fets per la societat civil catalana. **És la nostra societat civil, precisament, la que ens empeny de manera indefugible a recuperar el temps i l'espai perduts, i a posar unes bases sòlides pel desenvolupament futur del nostre país.**

Crec, però, que només hauríem de recordar els fets passats per treure'n una lliçó: **la necessitat d'unitat entre totes les forces polítiques catalanes en les nostres negociacions amb l'estat.** Per tant, les negociacions pel nou Estatut de Catalunya i el nou, i esperem que definitiu, finançament de la Generalitat, només reeixiran si fem les nostres propostes de manera unida. De la qual cosa hom dedueix la conveniència de trobar un punt d'acord al qual puguin afegir-se totes les forces polítiques de l'arc parlamentari de Catalunya. En conseqüència, caldrà fugir de postures extremes si, veritablement, volem un acord més que majoritari, plenari. Com va ensenyar Aristòtil, la virtut és en el terme mitjà. Tots hauran de fer concessions en un o altre aspecte, **per trobar un punt d'equilibri que asseguri un increment substancial en les competències polítiques de la Generalitat i un increment adient en el seu finançament.**

Tinguem però la seguretat que **amb la unitat de tots els catalans, ningú no podrà negar-nos l'autonomia que volem.** Una major autonomia política i un millor finançament de la Generalitat que ens permeti donar una resposta adient a les demandes de la nostra societat. A les necessitats de catalanes i catalans, d'origen i

d'adopció. Que assegurí la cohesió de tota la ciutadania en la convivència de persones vingudes de diferents terres, de diferents llengües, de diferents cultures.

Lleida n'és un exemple. La nostra ciutat, ciutat de frontera com ho són bona part de les comarques de Ponent, ha estat, històricament, un lloc d'encreuament de cultures i de mestissatge entre persones de procedències diverses. Una convivència entre cultures i una barreja humana que han estat sempre enriquidores per a la nostra societat. **Una pluralitat de cultures i de persones que no ha estat obstacle pel manteniment de la pròpia identitat. Una tasca que continuarem amb l'afany que tots compartim de fer de Lleida una gran ciutat i de Catalunya un gran país.**

Vull acabar animant a tots els presents, a totes les lleidatanes i tots els lleidatans a posar el seu ulls, i els seus esforços, en el futur immediat de Lleida i de Catalunya. Com deia en Raimon en una de les seves primeres cançons, no hem de mirar endarrera, treballem per un futur que ja és nostre, treballem units pel país que estem fent. **En aquesta Diada, us convido a tots a aplegar tots els esforços necessaris en aconseguir la unitat i la cohesió de tota la ciutadania, en l'objectiu comú de fer realitat un més elevat grau d'autogovern per a Catalunya, al servei de tots els catalans.**

Moltes gràcies

Lleida, 11 de setembre de 2004-09-09

Àngel Ros i Domingo
Alcalde de Lleida.

